

خبرنامه انجمن صنفی ویراستاران

صاحب امتیاز: انجمن صنفی ویراستاران

هیئت تحریریه: هیئت مدیره انجمن صنفی ویراستاران

همکاران این شماره: لیلا اثنا عشری | سمیه حسنی | پیام شمس الدینی | لیلا صمدی | هومن عباسپور | مهدی قنوتی | مهناز مقدسی
طراح: وحید هروی

خیابان خرمشهر، خیابان صابونچی، کوچه دهم، شماره ۴، واحد ۱، تلفن: ۸۸۵۱۴۶۱۴ | www.anjomanvirastar.ir

۱۲

نشست

ضرورت آموزش ویرایش*

آموزش ویرایش در ایران با نظام دستبازی آغاز شد و ویراستاران متبحری را وارد عرصه نشر کرد. چندی بعد، آموزش ویرایش به همت همان ویراستاران و با پیشسازی کریم امامی در انتشارات سروش و سپس، مرکز نشر دانشگاهی شکل گرفت و ویراستاران نسل بعد از خود را پرورش داد. درس‌هایی که در این مراکز تدریس می‌شده حاصل سال‌ها تحقیق و دقت نظر و تجربه طراحان آن بوده است.

در این شماره می‌خوانید ...

اخبار کمیسیون‌ها

در ضرورت عربی‌دانی ویراستاران

اجازه بدهید از مدارس شروع کنیم

یک سوزن به خودمان

■ **سعید احمدی**، پژوهشگر و مدرس ویرایش، گفت: ویرایش جزئی از صنعت نشر و صنعت نشر جزئی از اقتصاد کشور است. طبیعتاً ناشر می‌خواهد با حداقل هزینه کار را پیش ببرد. هم‌اکنون حدود ۵۰۰ ناشر فعال‌اند که برخی از آنان ویرایش را از وظایف نویسنده و مترجم می‌دانند، برخی نیز دستورالعمل مدون و ویراستاران مقیم دارند و برخی دیگر ترجیح می‌دهند ویرایش را به مجموعه دیگری بسپارند و به عبارتی برون‌سپاری کنند. زمانی که مجموعه انتشاراتی داشتم، انجمن صنفی ویراستاران هنوز شکل نگرفته بود، اما اگر در آن زمان این انجمن بود ترجیح می‌دادم که از بین ویراستاران آنجا ویراستار جذب کنم.

احمدی افزود: می‌توان حدس زد که، با مشکلات اقتصادی پیش‌رو، فضای نشر تا سه سال آینده سخت‌تر می‌شود. نرخ خدمات و مواد اولیه بیشتر و قدرت خرید مردم کمتر می‌شود. در چنین شرایطی شاید بهتر باشد ناشران از نهادها و انجمن‌هایی که بخشی از مسئولیت بهبود کتاب را به عهده دارند حمایت کنند.

■ **پیام شمس‌الدینی**، ویراستار و پژوهشگر، درباره ویرایش در خبرگزاری‌ها گفت: ویراستارانی که کتاب ویرایش می‌کنند باید بدانند که ویرایش در خبرگزاری و فضاهای مجازی تفاوت‌هایی دارد و باید آموزش‌های دیگری برای آن ببینند. برخی از آنان تعصب‌های نابجایی که در کلاس‌ها آموخته‌اند، از جمله عربی‌زدایی، را به متن تحمیل می‌کنند و این نگرش کار با آنان را بسیار سخت می‌کند.

* پاسخ‌های مکتوب خانم گلی امامی و آقای عبدالحسین آذرنگ در صفحه ۲ و ۳ همین خبرنامه آمده است.

فارسی قرار می‌گرفت، چراکه ویرایش میان‌رشته‌ای است و با ادبیات چندان مرتبط نیست. ضمن احترام به تمام استادان این رشته، فقط دو دانشگاه تربیت مدرس و پیام نور آن را ارائه داده‌اند و جای سؤال است که چرا دانشگاه تهران یا علامه این رشته را انتخاب نکرده‌اند. علاوه بر آن، استادان زبان و ادبیات فارسی ویرایش را تدریس می‌کنند، در حالی که در آموزش ویرایش باید به مباحث و تخصص‌های گوناگونی توجه شود.

■ **هومن عباسپور**، نایب‌رئیس انجمن، درباره آموزش پذیر بودن ویرایش گفت هر دانش بشری را تا حدی می‌توان آموزش داد. مدرس رشته نقاشی از ابزارها، ترفندها، سبک‌ها می‌گوید، ولی همه فارغ‌التحصیلان این رشته لزوماً نقاش خوبی نمی‌شوند چون استعداد، پشتکار و علاقه افراد هم تعیین‌کننده است. مدرس ویرایش هم نکته‌هایی مانند ساخت زبان و نحوه اصلاح جمله را یاد می‌دهد، اما همه کسانی که حتی دوره‌های معتبر و مفصل مرکز نشر دانشگاهی یا انجمن صنفی ویراستاران را گذرانده‌اند ویراستاران خوبی نخواهند شد. آموزش امر مفیدی است اما کافی نیست؛ زیرا دانش‌آموختگان اگر بخواهند ویراستار خوبی شوند، باید در کنار یک ویراستار باتجربه کار کنند.

باید افزود بهترین ویراستاران کتاب‌خوان‌های حرفه‌ای‌اند؛ کسانی که با مطالعه و تمرین قلم‌نویشتشان را هم تقویت کرده‌اند. ویرایش مهارتی عمومی است و وابسته به هیچ رشته خاص دانشگاهی نیست. دانش‌آموختگان رشته‌های ادبیات فارسی و ترجمه هم، مثل دیگران، نیاز دارند در دوره‌های معتبر ویرایش شرکت کنند و این مهارت را بیاموزند. تحصیل در رشته ادبیات فارسی برای ویراستار بودن نه شرط لازم است، نه شرط کافی. فقط مقداری مفید است.

■ هم‌زمان با هفته کتاب، در ۲۷ آبان، نشست «ضرورت آموزش ویرایش» در خانه کتاب و ادبیات ایران برگزار شد. گزارش کوتاهی از این نشست را در زیر می‌خوانیم.

■ **مهدی قنوتی**، رئیس کمیسیون آموزش انجمن صنفی ویراستاران، ضمن اشاره به تاریخچه آموزش ویرایش گفت که دوره‌های دوساله مرکز نشر دانشگاهی با ۳۲ واحد درسی در حد آموزش‌های دانشگاهی بود که از سال ۱۳۶۶ با تدریس استادان بنام آغاز شد. وی افزود: ما در ویرایش قطعاً با پدیده‌ای به نام زبان رویه‌روسیم که متأسفانه در دوره‌های کوتاه‌مدت آموزش داده نمی‌شود. کسی که می‌خواهد درگیر نگارش و ویرایش شود و دست‌به‌قلم بشود، باید به حوزه زبانی مسلط باشد و دقیق و بنیادی آموزش ببیند. به همین علت، با جلسات و آموزش‌های کوتاه‌مدت کسی ویراستار نمی‌شود. اگر کسی بگوید می‌تواند ویرایش را در ۱۰ جلسه آموزش بدهد، یا نمی‌داند ویرایش چیست یا می‌خواهد مخاطبان را اغفال کند. هر ویراستار دست‌کم باید ۴۰۰ ساعت آموزش ببیند و دست‌کم چند سال کارورزی کند تا بتواند وارد عرصه ویرایش شود.

قنوتی درباره آموزش دانشگاهی ویرایش گفت: بدون شک آموزش هر رشته‌ای که به دانشگاه وارد شود، آن رشته ارتقا خواهد یافت. اما اگر به این قائل باشیم که ویرایش علم است — که هست — در هر رشته علمی باید درباره سرفصل‌ها، عنوان‌های درسی، تعداد جلسات و نوع مقطع تأمل شود. آموزش ویرایش با آموزش‌های آزاد آغاز شده است و بهتر بود برای تعیین دروس این رشته با بنیان آموزش آزاد نیز مشورت می‌شد تا درس‌ها عملی‌تر و کاربردی‌تر تعیین شوند. ویرایش نباید زیر مجموعه رشته زبان و ادبیات

سرمقاله

تجربه‌هایی در ویرایش*

زننده یاد کریم امامی

■ هنگامی که ویراستار با اثر تألیف‌شده کامل روبرو می‌شود، خواننده دلسوزی است که فرصت خواندن کتاب را قبل از چاپ پیدا می‌کند و می‌کوشد آن را در حدی که امکان دارد از لغزش‌ها بپیراید و یک‌دست کند و با توجه به امکانات و محدودیت‌های روش حروفچینی و چاپ مورد استفاده، متن را برای چاپ آماده‌سازی کند. و بعد هم در تمام مراحل تولید، دنبال کار را می‌گیرد تا نهایتاً کار نخواستار نباشد، بلکه به بهترین وجه ممکن اجرا شود و جلو برود.

ویراستاری که با اثر ترجمه‌شده مواجه می‌شود، ظاهراً کارش آسان‌تر است، چون با استفاده از کتاب اصلی راه را بهتر می‌بیند و لغزش‌های مترجم را زودتر می‌تواند تشخیص دهد. چنین ویراستاری نهایتاً باید به اندازه کافی زبان‌دان باشد، بلکه از موضوع کتاب هم سررشته داشته باشد. اگر ویراستاری به موضوع کتاب وارد نباشد، بهتر است از ویرایش ترجمه عذر بخواهد و کار را به شخص واردتری بسپارد. به نظر من، ویراستاری که روی متون ترجمه‌شده کار می‌کند، لازم است حتماً خودش تجربه ترجمه داشته باشد، حداقل به‌خاطر اینکه بداند حدود و کار چیست و چه چیزهایی را می‌توان و چه چیزهایی را نمی‌توان به فارسی برگرداند. و البته لازم است که مترجم و ویراستار تصور واحدی از کار ترجمه داشته باشند، چون در غیر این صورت، دخالت ویراستار در کار مترجم به جایی خواهد رسید که خود او به نام ویرایش، کتاب را دوباره به فارسی ترجمه خواهد کرد، و این کار به هیچ‌وجه درست نیست. چون در این مجلس صحبت از روش‌های ترجمه شد، بنده هم اجازه می‌خواهم نظر خود را بعد از تجربیات این سالیان عرض کنم. بنده ترجمه خیلی دقیق و لفظ‌به‌لفظ را تنها برای آثار معتبر ادبی و قراردادهای اسناد و مدارک تجویز می‌کنم، ولی در حدی که به متون آموزشی و اطلاعاتی مربوط می‌شود، سلیقه بنده این است که ترجمه نسبتاً دقیق ولی کاملاً مفهوم بکنیم. مقوله‌ای هم به نام ترجمه آزاد داریم که دیگر خیلی بی‌حساب و کتاب است. بنده استفاده از آن را در شرایط عادی تجویز نمی‌کنم، چون در واقع دیگر ترجمه نیست، نوعی بازآفرینی است اما در بعضی از شرایط، ممکن است از آن استفاده شود.

* درگیرودار کتاب و نشر/ کریم امامی؛ گردآورده عبدالمحسین آذرنگ، ایران‌ناز کاشیان، تهران: نیلوفر، ۱۳۸۵.

کمیسیون آموزش

■ مهدی قنوتی | رئیس کمیسیون

■ فعالیت‌های کمیسیون آموزش در ماه آبان:
۱. شروع کارگاه «فرایند تولید کتاب» از دوره جامع نگارش و ویرایش، با تدریس آقای دکتر جواد رسولی؛

۲. شروع کارگاه «ویرایش رایانه‌ای و صفحه‌آرایی با نرم‌افزار ورد» از دوره جامع نگارش و ویرایش، با تدریس آقای سعید احمدی؛

۳. شروع کارگاه تک‌درس «ویرایش ترجمه از فرانسوی به فارسی»، با تدریس خانم مهشید نونهالی. این کارگاه با استقبال مواجه شد و استادان و دانشجویانی از سراسر کشور در آن حضور یافتند، از جمله از اصفهان، مشهد، تبریز، سیرجان، شیراز، اراک، کرمان، اهواز و یک دانشجوی از کشورکانادا. استقبال از این کارگاه موجب شد که دو کلاس برگزار شود و دانشجویان به دو گروه تقسیم شوند و هر گروه دوهفته‌یک‌بار در کارگاه شرکت کنند؛

۴. شروع کارگاه تک‌درس «ویرایش رایانه‌ای در محیط ایندیزاین و اینکیپی»، با تدریس آقای علیرضا نیکزاد از نیمه دوم آبان. درخواست آموزش کار با نرم‌افزار اینکیپی و ایندیزاین از مدت‌ها پیش به انجمن اعلام شده بود؛ زیرا این دو نرم‌افزار در نشر بسیار کاربرد دارند.

۵. برگزاری سه کارگاه تخصصی جدید: کارگاه «مبانی نگارش و ویرایش»، کارگاه «نمایه‌سازی و ضبط اعلام»، کارگاه «چگونه معرفی کتاب بنویسیم؟» برای ماه‌های آتی پیش‌بینی شده است.

■ علاقه‌مندان می‌توانند برای دوره‌ها و کارگاه‌های جدید پیش‌ثبت‌نام کنند.

آموزش به تنهایی کافی نیست

■ گلی امامی

■ ویراستاری در ایران با مؤسسه انتشارات فرانکلین و چند نشر تأثیرگذار در دهه ۱۳۳۰، مانند بنگاه ترجمه و نشر کتاب، انتشارات نیل، با سازوکاری مشابه آنچه در غرب رواج داشت، پایه‌گذاری شد و نشر آن زمان را متحول کرد. ویراستارانی که در این مراکز همکاری داشتند هر یک جایگاهی در ترجمه و تألیف و دانش و توانایی خاصی در حوزه‌های تخصصی داشتند. همین توانمندی آنان موجب شد که اعتماد نویسندگان و مترجمان را جلب کنند و آثار منتشرشده آن دوره، از نظر نشر و ترجمه و سبک و محتوا، تا همین امروز هم زبانزد اهل قلم باشد.

این افراد نه دانش‌آموخته دوره‌های آموزشی بودند و نه از دانشگاه مدرک نگارش و ویرایش گرفته بودند، اما دانشی داشتند که محصول تسلط

روابط عمومی

■ لیلا اثنا عشری

■ شمار مقالات و کتاب‌هایی که مطالعه آن‌ها برای ویراستاران مفید و آموزنده است کم نیست، اما دسترسی نداشتن به آن‌ها و نگاه بی‌اطلاعی از انتشارشان این مطالب خوب را از نظرها دور می‌کند. درصدد برآمدیم تا هر سه‌شنبه مقالاتی را که در مجلات معتبر گذشته و امروز منتشر شده بازنشر کنیم. در ماه آبان چهار مقاله را بازنشر کردیم. اکثر این مقالات درباره ویرایش، ترجمه و زبان فارسی است.

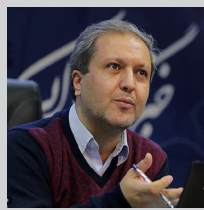
■ نسخه کاغذی خبرنامه‌های انجمن هر ماه برای تعدادی از ناشران و اهالی قلم ارسال می‌شود و برای برخی دیگر از ناشران و نویسندگان نسخه پی‌دی‌اف آن ارسال می‌شود. اعضای انجمن نیز می‌توانند، با ارسال این خبرنامه‌ها برای ناشران و مترجمان و نویسندگان و ویراستاران، به شناساندن انجمن و فعالیت‌هایش کمک کنند.

■ در آخرین شماره مجله جهان کتاب (مهر و آبان ۱۴۰۰)، هشت معرفی کتاب به قلم پنج تن از اعضای انجمن به چاپ رسید.

آنان بر انواع متون و داشتن گنجینه‌ها و اژگان و قدرت تشخیص و درک متن و مخاطب بود.

اگر امروز ویرایش، در مراکز و مؤسسات فراوانی، با درس‌های متعدد یا با یکی دو درس مشخص آموزش داده می‌شود، جای بسی امیدواری است که اهمیت پاکیزه نوشتن در بین اهالی نشر مهم جلوه کرده، اما با مقایسه نخستین ویراستاران و ویراستاران آموزش‌دیده کنونی باید به این نکته مهم اشاره کرد که آنچه یک ویراستار را به ویراستاری تأثیرگذار و حرفه‌ای بدل می‌کند، یادگیری تعدادی درس و گذراندن چند کارگاه نیست، مگر آنکه ویرایش را در حد ویراستار صوری یا به‌قولی کیپی ادیتور (copy editor) در نظر بگیریم که شیوه‌نامه و دستورالعملی را به دست ویراستار بدهیم و او تمامی آن‌ها را در متن اعمال کند. اما دست بردن در زبان یک نوشته و بهتر کردن نثر و بیان آن، یا اصلاح ترجمه و درست کردن متن مقصد با درک درست از متن اصلی به نظر من آموزش‌پذیر نیست، زیرا اگر این هنر و این دانش برگرفته از خواندن انواع آثار و داشتن شم زبانی قوی نباشد، آموزش دوره‌های آزاد و دانشگاهی به تربیت ویراستار حرفه‌ای نمی‌انجامد.

اگرچه من شخصاً بر آموزش در همه حوزه‌ها تأکید می‌کنم، اما معتقدم که آموزش در کنار دانش و توانایی فردی نتیجه خواهد داد و اگر دومی نباشد، اولی حاصلی نمی‌دهد.

در ضرورت عربی دانی ویراستاران

پیام شمس‌الدینی

فارسی امروزی آمیزه‌ای است تاریخی و دگرگون‌شده از فارسی میانه همراه با واژگانی از تازی و ترکی و روسی و فرانسوی؛ اما به‌رغم جدایی خانوادگی فارسی که فرزندی است از زبان‌های هندواروپایی با عربی که عضوی از زبان‌های سامی به‌شمار می‌رود، نسبت میان عربی و فارسی را می‌توان به نسبت لاتین با فرانسوی یا ژرمنی با آلمانی تشبیه کرد. همان‌گونه که در اروپای کلاسیک برای ورود به کسوتی دانشورانه ناچار از آموختن لاتین بودند، تاچندی پیش نیز عربی دانی یکی از جمله فضایل دانشوران ایرانی بود که - دریغ! - از دست‌رفته و برای شناسایی دوباره‌اش باید کوشید.

برخی از مشاهدات نگارنده از «عربی ندانی» این روزهای قلم‌به‌دستان که منجر به اشتباهات فاحش و گاه خنده‌داری شده می‌تواند پایانی مفرح و شاید به عبارتی دردناک بر این یادداشت کوتاه باشد: دوستی در متنی دور کلمه «اتکال» در عبارت «اتکال به خداوند» را قلم گرفته بود و آن را به «اتکالی (!) به خداوند» تبدیل کرده بود. وقتی گفتم این کار شما اشتباه است، گفت: «مگه تو فارسی اتکال داریم؟» دوست دیگری داشتم که دائم در حال نوشتن گزارشات! از سفارشات! و آزمایشات! بود، وقتی گفتم کلمات فارسی را با «ات» عربی جمع نمی‌بندیم، گفت: «اصلاً از کجا بدونم کدوم کلمه عربیه؟!» و این نتیجه سال‌ها بی‌توجهی به آموزش درست و بسامان زبان فارسی و مقدمات آن، از جمله صرف و نحو عربی، برای تمامی رشته‌های تحصیلی و گرایش‌هاست.

نگارنده در خاطر دارد که وقتی پس از سال‌های درازی با یکی از دوستان دوره کارشناسی خود دیدار کرد که دانش‌آموخته مهندسی مکانیک بود و به شغلی در مناطق نفت‌خیز جنوبی مشغول، از او شنید که کاش به‌جای هر درس عمومی دیگری اندکی محاوره عربی می‌آموختیم! تجربه کار در محیطی چندفرهنگی و چندزبانی در ایران واقعی و نه سرزمین خیالی باستان‌گرایان و تعامل با چند گروه از کارگر و کارفرما و کارشناس و مشتری، این مهندس مکانیک را به چنان واقع‌گرایی نابی رسانده بود که در برخی از مدیران برنامه‌ریزی فرهنگی نمی‌شد سراغ گرفت.

آنچه چندی است مانع ما بر سر راه درک درستی از روش‌های تعامل فرهنگی با همسایگان شده و ما را در غفلت از این حوزه فرهنگی پویا و جهانی نگاه داشته، از راهی دیگر به شناخت ما از توانمندی‌های زبانی و ادبی فارسی نیز آسیب رسانده است. روحیه ملی‌گرایی افراطی، انواع قوم‌ستیزی، سره‌گرایی‌های بیجا و میل به پاک‌سازی زبانی از عناصر بیگانه و بیشتر از همه از لغات عربی، نه تنها در پیش چشم واقع‌بینی تعامل با همسایگان، جهان‌پیرامون و حتی بهره‌مندی از پیشینه غنی زبان و ادب فارسی حجابی شده که ما را در بهره‌مندی از میراث فرهنگی و ادبی خود نیز ناکام گذاشته است. اینکه دیگر بسیاری از دیپلمه‌های مایک صفحه از گلستان و بوستان یا یک غزل از دیوان حافظ را به‌درستی و از رو نمی‌توانند بخوانند، نتیجه همین رویکرد خودبستگی و ملی‌گرایی خیالی است.

گاهی برخی از امور ضروری و مقدماتی برای کسب مهارتی یا آموختن دانشی چنان بدیهی و روشن هستند که تلاش برای تبیین مجدد آن تکراری یا بی‌فایده می‌نماید. این روزها دانستن زبان عربی، در ذهن داشتن دایره‌ای از واژگان مشترک میان فارسی و عربی و مهارت مقدماتی در دانش اشتقاق کلمات یا همان علم صرف برای ویراستاران زبان فارسی یکی از ضروریاتی است که پشت پرده‌هایی از علاقه به سره‌گرایی، ملی‌گرایی افراطی و ناآگاهی از پیشینه زبان فارسی پنهان شده است.

به گمانم به‌جز در برخی موارد خاص مانند سرفصل‌های درسی دوره‌های ویراستاری که موادی را مانند عربی در فارسی تدریس می‌کنند، در بیشتر موارد برای اثبات این ضرورت ناچاریم شواهد و دلایلی را ردیف کنیم؛ پیش از ارائه هر برهان باید توضیح داد که منظور از دانستن عربی در این مورد حتی مهارت در درک مطلب متون عمومی یا تخصصی عربی امروزی یا توانایی مکالمه به زبان عربی نیست و تنها آشنایی مختصر طلبه‌وار از صرف کلمات عربی نیز بسی راهگشا خواهد بود.

هر چند با در نظر داشتن سهم عمده عرب‌زبانان در میان همسایگان ایران (هفت کشور از پانزده همسایه آبی و خاکی؛ عراق، کویت، عربستان سعودی، قطر، بحرین، امارات متحده عربی و عمان) چنین توانمندی‌هایی برای هر ایرانی مزیتی است مطلق و منحصر به فرد.

آموزش زیر نظر ویراستاران با تجربه

عبدالحسین آذرنگ

آیا ویرایش مهارتی آموزش دادنی است؟ اگر هست چگونه و با چه ویژگی‌هایی می‌شود ویراستار پروراند؟
به نظر من پاسخی کلی که در همه‌جا صادق باشد یا نیست، یا اگر هم هست من خبر ندارم. بر پایه تجربه عملی چهل و چند ساله و مشاهدات مستقیم خودم، آموزش نظری ویرایش فقط در مواردی نتیجه‌بخش است که آموزش‌گیرنده با اصول ویرایش به‌خوبی آشنا و در عین حال به ویرایش علاقه‌مند و در این حوزه هم فعال باشد.

تأثیر بگذارد که نشر را خوب بشناسد. در جامعه ما شمار ویراستارانی که نشر را خوب بشناسند بسیار اندک است. به همین دلیل مدام توصیه کرده‌ام در دوره‌های ویرایش، آشنایی با نشر، ساختارها، کارکردها و روش‌های نشر تدریس شود. ویرایش در بستر نشر است که معنا می‌دهد. اقتصاد ویرایش تابع اقتصاد نشر است. نشر اگر بی‌رونق باشد، از ویرایش نمی‌توان انتظار رونق داشت. پیوسته نگاه داشتن نشر و ویرایش و نگرشی که رشته‌ها و حلقه‌های این پیوستگی را نشان دهد بسیار ضروری است.

اما نتیجه‌بخش‌ترین آموزش بر پایه تجربیات خودم، این است که آموزش‌گیرنده علاقه‌مند به ویراستاری و شاغل در این حوزه، زیر نظر ویراستاری با تجربه و در عین حال آموزگار ویرایش، عملاً و در جریان کار آموزش ببیند. هر چه شمار ویراستاران ناظر بر کار او بیشتر باشد، نتیجه بهتر است.
آیا گذراندن دوره‌های ویرایش برای داشتن ویراستارانی که در نشر تأثیرگذار باشند کافی است؟ اگر نیست چرا و چگونه می‌توان این مشکل را حل کرد؟
برای تأثیرگذاری در نشر وجود ویراستار بسیار مؤثر است، اما کافی نیست. ویراستاری می‌تواند در نشر

